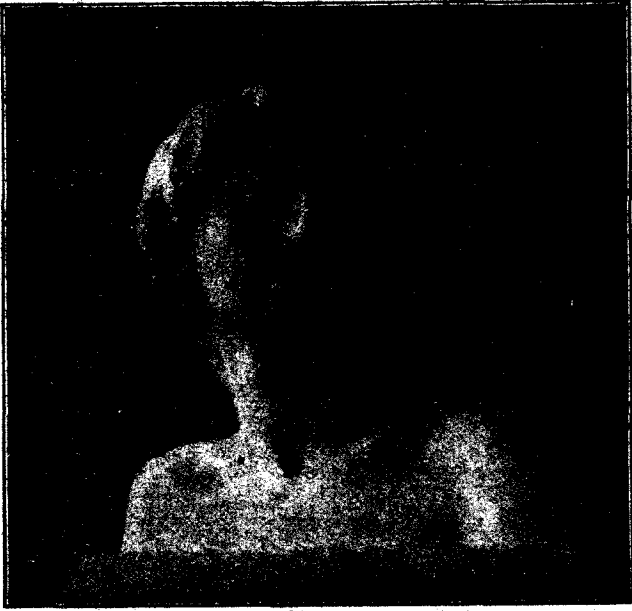

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Comprat a J. E. en 1930

ANY I ————— NÚM. 11
OLOTO. 15 D'AGOST DE 1915

VIDA OLOTINA

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Preus de subscripció: OLOT, any 2'50 pessetes.—Fora, any 3'00 pessetes
Número solt 10 céntims

Anuncis, segons tarifa.

Pagos a la bestreta.

Farmacia i Drogueria

JOAN GARDELUS I FILLS

Agents exclusius per a Olot dels tan recomenats productes de la
Perfumeria Gadalús
i de la
Crema Bella Aurora
i per a la provincia del insuperable
Champagne George Montagne

Tarifa d'anuncis en la coberta de
Vida Olotina Administració Clivillers, núm. 16

Anuncis

Una plana, 8 pessetes.—Mitja plana, 5 pessetes.—Un quart de plana, 3 pessetes.—
Un octau de plana, 1'75 pessetes.—Un setzau de plana, 1 pesseta.

Esqueles mortuories

Plana entera, 10 pessetes.—Mitja plana 6 pessetes.

Encaxos a 5 pessetes

Descomptes

Per 6 insercions, el 10 %.—Per 12, el 25 %.—Per 24, el 50 %.

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Any I

OLOT, 15 de Agost de 1915

Núm. 11

Preus de subscripció

Olot, any. 2'50 ptes.
Fora, „ 3'00 „
Número solt 10 céntims
Anuncis, segons tarifa. Pagos a la bestreta.

Direcció i administració:

Carrer de Clivillers, núm. 16, on se dirigit
tota la correspondència.
—
No 's retornen els originals

LA CAMPANYA DE CATALUNYA

Com, amb més bona intenció que ara el Sr. Dato, el Sr. La Cierva deia a tot Espanya en 1909:— «La sublevació de Barcelona és una sublevació separatista—(la bona intenció no disculpa el agravi i el delictes de lesa patria)—diu ara el Govern a totes les províncies:—No feu cas de la campanya de Catalunya; és política, és regionalista.—I a la vegada, en «El Imparcial», es torna a parlar de separatisme.

El bon fi, no justifica el mitjà empleiat pel senyor La Cierva: menys el que ara usa el Govern perquè l'Espanya treballadora no es deixi arrossegar per Catalunya.

La campanya d'ara, senyor Dato, Govern de Espanya, Rei d'Espanya, Regions d'Espanya, no és política, no obeeix a cap interès partidista, sinó és el que el Regionalisme ha de tenir per Catalunya, de qui és servidor, per Espanya, de qui és renovellador i desvetllador. Obeeix a l'alt interès de vida de tota una riquesa afanyada amb lluita constant, ferma, contra tots els obstacles de la política i contra tots els atavismes d'una mentalitat inadaptable a la moderna organització dels pobles; obeeix a un esperit de progrés i de cultura per el que lluiten, sembrant el món d'horror i de miseries, races i pobles i civilitzacions encontrades; obeeix al desig santíssim de salvar l'avenir de Catalunya i amb ell el de tota Espanya.

..

Algú ha dit que és Espanya el país dels «viceverses» i no sense fonament. Quan per tot el món els pobles es mouen reformadors i progressius en l'organització econòmica, quan s'endevina una transformació radical de la Economia dels Estats i es preveu una lluita formidable per a la vida productora, se inicia a Espanya per la feblesa i per la incompetència dels governs i dels partits del règim, per manca de preparació

técnica i per interessos polítics, un retrocés en la corrent econòmica; se 'ns vol portar a la influència de la terra trista del pastoreig i del rostell primitiu, i presideix l'orientació del Govern, no un criteri equivocant, sinó la manca de tot criteri, de tota organització: la legislació casuística, sense correspondència ni lligament, ni finalitat, refusant al mateix temps tota iniciativa de modern utilitatge i d'organització salvadora.

Fins a la terrible commoció de la guerra europea, les regions fortes, les regions de sentit econòmic, Catalunya i Basconia, havien lograt influir, lluitant constantment, en la política econòmica dels partits. Obra d'aquesta influencia ha estat el desvetllament de tota Espanya; obra d'aquesta influencia ha estat la industria de Catalunya i Bilbao, d'Asturias i d'Aragó; obra de aquesta influencia ha estat el desvetllament agrícola i el benestar relatiu del centre de Espanya; obra d'aquesta influencia ha estat el progrés d'Andalusia i el creixement de riquesa de les regions levantines. En Cánovas, En Silvela, En Maura, En Canalejas, havien estat homes influents pel criteri econòmic català. I en el moment en que Catalunya—i alguna altra regió espanyola—inicia el complement indispensable del règim establert, del règim salvador, s'alça lo esperit antieconòmic del centre d'Espanya, s'imposa a la feblesa dels partits, s'ajuda de les miseries de la política, i no trobant homes forts que'l resisteixin, ni homes preparats tècnicament que'l combatin i l'enterrin, vol dominar la orientació de l'Estat, i vol vencer an aquell mateix sentit econòmic al que deu ço que ha progressat.

I contra aquest retrocés que vol entronitzar-se contra aquest mal sentit que vol triomfar, contra els governs i els partits que no tenen sentit econòmic, ni percepció de la realitat, ni preparació, ni disposició, va la campanya de Catalu-

nya; campanya que tot just comença, que tindrà indubtablement, conseqüències polítiques, que arribarà a ço que no sospiten o potser a ço que temen, els ocupants dels seients ministerials que no s'atreveixen a anar a les Corts.

* * *

Fins ara Catalunya havia hagut de lluitar només contra la apatía i la manca de preparació tècnica dels governs. Avui, a més, ha de lluitar contra una corrent econòmica primitiva, ruïnosa, que, per estrany fenomen d'atavisme, vol ressorgir a Espanya, així com la sal reapareix en els terrenys de secà després de convertits en regadiu.

I veu-vos-la aquí la batalla. Batalla, suprema, decisiva. Fins ara la nostra lluita era només la d'anar venent obstacles, progressant sempre. Ara és la batalla contra un enemic que ataca. De que guanyi o perdi Catalunya, no esdevindrà, com suara en la lluita contra obstacles, un retràs, un punt de parada, o un petit avenç; ne esdevindrà la modernització definitiva de la producció espanyola o la condemna d'Espanya per molts anys—per sempre, potser, donat l'estat de lluita del món—a la pobresa, a la miseria, a la mort dels pobles feblement organitzats o retardaris.

La crisi industrial vindrà; vindrà la crisi agrícola: Espanya serà un país exportador de primeres matèries i d'alguns fruits, que s'anirà empobrint en benefici dels pobles forts. Caurà el poder industrial de Catalunya i amb ell el de tota la periferie espanyola i la miseria, com el gram, arrelará altra vegada en el centre de Espanya; i tornarem a l'emigració de pobles sencers i a la intervenció econòmica del país per la estrangeria.

Aquesta és la campanya, aquesta és la batalla. Nosaltres endavinàrem el desafiament quan el viatge del Sr. Dato a Barcelona: desgraciadament no ens vàrem equivocar.

Catalunya es prepara amb totes les seves forces: qui no ho vegi, no te ulls. Catalunya lluitarà amb tots els mitjans que jutgi necessaris per a la victòria, que d'ella depèn el seu avenir i el d'Espanya. No és la que ara comença una lluita contra regions, contra castellans ni aragonesos: és una lluita de dos principis, de dos sistemes, de dugues concepcions oposades de la organització econòmica de l'Estat, com la del Regionalisme o nacionalisme català contra el centralisme i l'unitarisme, és la lluita per a la organització política. Treballant, lluitant per Catalunya, treballem, lluitem, per les regions centrals. El dia que a Catalunya s'abaixin els jornals, el dia que a Catalunya pleguin fàbriques i emigrin obrers, a Castella i Aragó i a Extremadura hi haurà una gran miseria; el jornal serà allí el que és a la India, i el blat i el sucre i el bestiar quedarán sense mercat, i la llagosta cubrirà els camps, i la miseria despoblarà les viles.

O ara o mai: contra lo vell que 's redressa, lo

nou, lo fort que es disposa a la lluita. I pensin els catalans, que no són solament els fabricants els que sofririen la desgracia del triomf del Centre, sinó tots els estaments, tota la riquesa del país, fabricants i obrers, industrials i dependents, hisendats i pagesos, artistes i rendistes: tot Catalunya.

Anem a la batalla amb la fe i l'entusiasme de qui té raó, de qui defensa la justícia, de qui lluita per ell i pels seus fills.

FERRÁN AGULLO I VIDAL

QUESTIONS MUNICIPALS

NETEJA PUBLICA

Fa molt temps que sentim a parlar de la conveniencia de establir en nostra ciutat amplies reformes d'higiene, de sanejament; veiem com en els carrers i places hi impera la bruticia; com en el interior dels domicilis particulars hi regna una lamentable deixadesa, fomentada per les males costúms que's toleren a la majoria dels seus habitants; però continuem en la indiferencia i passivitat tan ingénites en nostra caràcter, confiant sempre en un etzar miraculós que compassiu hauria de venir un dia per a destruir d'una vegada aquelles costúms perjudicials que tant hem criticat i, probablement, criticarem llargs anys encara si persistim en conservar el greu defecte de l'atonía. Mentrestant tenim una mortalitat de un trenta dos per mil, que molt se podria rebaixar si estrictament complissim els més elementals preceptes que la higiene reclama.

La neteja pública, com que afecta a la salut de la ciutat, és assumpte de capdal importancia que no pot desatendre l'Ajuntament en la seva gestió ni nosaltres en aquets tractats de qüestions municipals. Si be molt podríem escriure sobre 'l particular per a indicar les reformes aplicables, espitllant-nos en l'exemple que'ns ofereixen les grans ciutats modernes, hem de prescindir-ne en aquesta ocasió per no fer-nos interminables en explicar lo que no podríem fer per nostre atraç, a més de que prou feina tindran els obligats si volen posar en pràctica lo que avui per avui creiem convenient i necessari.

Per a preambular el nostre humil criteri de reformes, donarem una lleugera descripció de lo qu'és o hauria d'ésser el servei de neteja pública en nostra ciutat, puig ja veurem com no's compleixen totes les clàusules consignades en el contracte existent.

El Municipi establí amb dos contratistes un compromís, que finirà a 30 de Juny de 1916, per el qual, mitjansant la quantitat anyal de set centes vint pessetes, els dits contratistes s'obli-

guen a recollir, a lo menys dues vegades al dia, totes les escombraries abandonades en els carrers, places i passeigs de la ciutat i les entregades pels veïns en el moment de passar els escombraries per davant de llurs domicilis. Cada contractista té a son càrrec la neteja de dos districtes municipals, a quin efecte ha de posar respectivament en servei no menys de dos carretons dirigits cada un per un peó, i un carro amb caballeria. El que s' cuida dels tercer i quart districtes ha de regar i escombrar la plaça i carrers on s'hi celebren els mercats i ha de utilitzar ademés un *carri-cuba* per a retirar tots els dies del Escorxador els desperdicis líquids i pastosos que restin després de la matança ordinaria. Les caixes de tots els veïcols en servei de neteja han d'esser tapades i sovintment pintades, i no poden els escombraries buidar el contingut de les mateixes fóra de un lloc acondicionat i a una distancia menor de un kilometre de la ciutat.

Veieu aquí lo que a Olot hi há establert per a la recollida de les escombraries. Encara que no ens satisfá el sistema empleat, no sols pel sistema en sí, sinó que també per les imprevisions contractuals hagudes; si s' complís el contracte en totes les seves parts, tal volta no s' notaria tant la falta de netedat en la via pública. Per aixó anem a exposar lo que per nosaltres, en be de l'higiene, hauria de corregir-se.

Com que la causa de les enfermetats produïdes per les escombraries és deguda a la fermentació d'aquestes que ataca la puresa del aire a respirar, procediment ideal seria, per a evitar els iusans ferments, destruir les escombraries per medi de la cremació; però per a adoptar-lo és indispensable adquirir aparells i construir dipòsits adequats que irrogarien grans despeses quasi impossible d'atendre avui, donat l'estat precari de la caixa municipal. Descartat, doncs, el procediment que acavem d'indicar com a més perfecte, hem de limitar-nos a intentar lograr una millora per al mateix sistema que 'n la actualitat s'emplea a Olot.

En primer lloc deuria prohibir-se d'una manera terminant que'ls veïns dipositessin les escombraries al carrer, en el que permaneixen regular temps en espera de l'encarregat de recollir-les, si l' vent o'l tránzit no les escampa per tot arreu, infeccionant la atmósfera de microbis, sempre perjudicials a la salut i més encara si provenen de cases amb malalts contagiosos. En evitació d'aquesta mala i consentida costúm, creiem que lo millor fóra que cada familia guardés les escombraries en caixes de llauna o zenc —per a que puguin escaldar-se quan convinga— de cabuda necessària i en relació amb el nombre d'individus que componen la familia;

quals caixes haurien d'esser buidades al carro de neteja cada dos o tres dies, pels escombraries.

En según lloc, deuria també intolerar-se el que'ls veïns omitissin el dever que tenen de netejar la part del carrer corresponent a les cases on habiten. La via pública convé escombrar-la a lo menys dues vegades al dia, i com que no és possible emplear-hi al afecte una brigada d'escombraries municipals pel dispendi crescut que portaria, d'aquí que per a més obligar a aquells, i en tot cas per a suplir la seva omissió, ensajaria formar un grop d'ex-captaires per a que amb el material necessari es cuidés de passar pels carrers a escombrar la part que 'ls veïns haguessin descuidat, facultant-lo cobrar a cada un d'aquets cinc o deu céntims en pag de son treball. L'Ajuntament també podria consignar una petita quantitat per a sufragar les despeses del material de neteja usat pels ex-captaires, a canvi de que escombressin diàriament places, passeigs i carrers d'enfront dels edificis públics.

Per últim—com preceptúa el compromís— hauria d'obligar-se als contractistes que 'ls carros que tinguessin destinats al servei de neteja pública fossin degudament tapats, a fi de que una vegada plens i al circular de una part a l'altra de la ciutat, s'evités en lo possible les exhalacions miasmàtiques propies de la fermentació de les escombraries. Les tapes podrien consistir en tres parts unides per xerteres i sobreposades en la caixa del tamborell, per a que puguin amb facilitat obrir-se per les parts anterior i posterior del carro.

I res més, car no siguent possible, segons més amunt hem dit, posar en pràctica els moderns procediments empleats en aquest ordre per les ciutats en el moment més adenantades, creiem que amb lo expressat, per més que aparenti vulgarisme, prou n' hi há per a que Olot consegueixi quelcom de profit en benefici de la higiene pública, de la que'n deriva la salut, suprema llei del poble.

c. AGUSTI.

La Biblioteca Popular

En una gran Biblioteca tot ha d' ésser benvingut; perque tot serveix o pot servir un dia. ¿Es pot preveure fins a quins camps portarà la curiositat o l'interès els especialistes investigadors? Però una petita Biblioteca popular no té aquesta funció múltiple i indeterminada. Té una funció concreta, peculiar. Ha d' ésser, per preveure una definició educativa; i ho serà tant per alló que conté, com per «alló que no conté». L'establi-

ment de son catàleg no més, ja és un acte pedagògic. Doncs, en principi, res ha de contenir-se en ella que no sia concienta voluntariament escollit.

(Del «Glosari».)

XENIUS.

*
**

Estudià el Consell Permanent l'informe del Consell de Investigació Pedagògica referent a les projectades ensenyances per a la formació de Bibliotecaríes que hagin d'encarregar-se del desenrotll del plan de Biblioteques Populars, les bases de les quals foren aprovades per la última Assamblea de la Mancomunitat. S'aprovaren les bases generals de organització dels referits estudis per bibliotecaríes i la convocatòria per al primer curs.

(De *La Veu de Catalunya*.)

..

Podrem, en el pròxim número, publicar les bases que dona el Consell Permanent per al Concurs de Biblioteques populars.

Avengarem que el minimum de subvenció que es demana és un 10 per cent del fons inicial que dona la Mancomunitat, o sia 500 pessetes a les de primer grau, 300 a les de segon i 100 a les de tercer.

S'instauraran quatre biblioteques.

Se n'haurà d'escollir una al menys de cada un dels tres graus.

Si és anàloga l'importància i facilitats de dos oferiments, el Consell mirarà de distribuir les primeres instauracions entre regions catalanes diverses.

Sa selecció serà feta abans del 31 de Desembre i, si és possible, les biblioteques estaran a disposició del públic ja tot el 1916.

Les Institucions Olotines

COMUNICAT DE LA COMISSIO DE LA BIBLIOTECA PUBLICA

Sr. Director de VIDA OLOTINA.

Olot, Agost de 1915

Quan en 1910 uns quants companys i jo acabarem de rebre l'especial comissió de l'organització i catalogació de la Biblioteca, amb prou feina hi havia cinc o sis centenars de llibres i cinc o sis metres d'estanteries velles.

Després de cinc anys d'un treball intens, lent i monóton, la Biblioteca ha operat tant extraordinaris canvis que ni sembla la mateixa, comptant amb més de 5,000 exemplars, una considerable ampliació de local, mobiliari per valor de 1500 pessetes, una

catalogació casi completa interina, el comensament de la catalogació definitiva, la tercera part d'estanteria nova per a l'ordenació i conservació dels exemplars, un servei establert de Biblioteca-Ambulant per a la prestació de llibres, i una Comissió executiva autònoma que vetlla constantment i amb consciència pels interessos d'aquesta institució cultural olotina.

Naturalment que hi ha molt que fer encara, perquè falta casi la totalitat del catàleg definitiu i dues terceres parts de les estanteries noves; però lo primer ja és feina d'anys i lo segon és qüestió de moltes pessetes, i ni 'ls anys poden acumular-se, ni 'ls diners s'improvisen.

Casi tot lo fet és obra d'una mà sola, d'una mà de aficionat que hi ha pogut dedicar cinc anys d'estones curtes que li deixen les seves ocupacions; el dia qu'una persona assalariada pogués continuar o cooperar a aquesta obra, l'organització seria qüestió d'un temps força breu, ja que tampoc enclou cap problema econòmic de trascendencia perquè se calcula que la Biblioteca quedaria ben encarrilada per temps amb la suma de soles unes 1500 pessetes més.

Què com s'anirà fent aquest misteri? és senzill: a falta d'un Bibliotecari amb sou, el temps i la paciència permetran fer-ho tot amb més calma, si cap, però amb la mateixa abnegació i voluntat; i amb paciència i temps se podran anar recullint les pessetes que facin falta, si bé no's compta més que amb la subvenció anyal de l'Ajuntament, qu' aquest any ha sigut de 125 pessetes, i les quotes mensuals de deu protectors que bonament presten el seu concurs econòmic, i algún donatiu extraordinari com el de don Enric Batlló que l'any passat donà per a la construcció de cinc armaris 200 pessetes.

L'utilitat immediata de la Biblioteca quedarà demostrada esmentant tan sols que han aprofitat ja no més els serveis de Biblioteca-Ambulant més de 150 llegidors, que se n'han endut als seus domicilis prop de 300 llibres, dels quals ne queda encara una vintena en circulació.

L'any passat la Biblioteca organís l'Exposició Bibliogràfica de la Premsa Olotina, i edità el Catàleg corresponent; l'Exposició fou materialment un èxit, moralment un èxit, i economicament un fracàs grós, del qual encara queda algún déficit afortunadament ja molt reduït.

En general la gent d'Olot no aprecia amb justesa lo que val la seva Biblioteca; i afortunadament aquest no ha sigut mai un grós obstacle per a l'entusiasta Comissió.

Seu affm. s. s.

Joaquim Danés i Torras

ADAPTACIONS per JOSEP M.ª GARGANTA

LA LLEGENDA DEL BLATDEMORO

(De Francis Jammes.)

He dit qu'abans aquí no's coneixia,
fa sols uns trescents anys que el seu cultiu
en els camps del Bearn s' introduïa.

Llavores, com una llegenda diu,
portaven poc a poc qualques donzelles
costums paganes al terror nadiu.

L'honest treball fugia dels dits d'elles
i passaven el temps, mà sobre mà,
parlant d'amor de l'alba a les estrelles.

El cànem romanía sense obrar,
i les males minyones peresoses
ni tan sols se podien maridar.

En les llars de famílies piadoses
anava penetrant la corrupció,
seguici de les dones ocioses.

Excità aquell estat la compassió
de les llurs bones avies, que la vida
varen passar humil sense ambició;

i per la joventut desenfreida
les velles demanaren pietat,
i la pregaria llur va esser oïda.

Al país on havien demorat
els fou permès tornar una vegada,
per acabar aquella malvestat.

Un dia, al començar la matinada,
les mortes devallaren al goret
de la terra qu'havien conreuada,

plantant les llurs filoses en secret.
A l'anar-hi les noies, vers mig dia,
cada filosa grans havia fet

i fulles verdes a l'entorn tenia.
Quan tal prodigi als ulls se 'ls presentà
(el blatdemoro aixís aquí naixia),

totes al bon camí varen tornà.

LA BELLA VIOLA ⁽¹⁾

(De José-María de Heredia.)

Recolzada al balcó, mira el camí que va
de les vores del Loire a l'itálica riba
i ombreja el pàl·lit front sota d'un branc d'oliva
la violeta en flor que prompte's marcirà.

La viola, que polsa encar sa blanca mà,
alegra amb sos acords sa solitud ombriva
i volen sos ensomnis al que son cor captiva
i, lluny, petja la pols on jau l'orgull romà.

De la que ell nomenava sa dolcesa angevina
anima l'instrument l'halenada divina,
quan l'angoixa d'amor estreny son cor torbat;

i, cantant, dóna al vent, la donzella oblidada
(al vent que a l'infidel la durà amb sa besada)
la cançó que ell va fer pel ventador de blat.

EMPOLI

(De Domenico Macry-Correale.)

En la planura verda i perfumada,
de muntanyoles a l'entorn cenyida,
com a gentil i somrisenta fada,
al breç de l'Arno Empoli està adormida.

Torres esbeltes veu per la collada
i humils vilatges per la vall florida,
estén a San Miniato la mirada
i Cerreto li parla d'una vida.

Sagrat és aquest sol; valent i noble,
aquí el gran Farinata vencé un dia,
reivindicant la gloria del seu poble;

i aquí on brillà el sol de sa victòria,
s'esplaia en el record la fantasia
i l'esperit en ideals de gloria.

LA FELICITAT

(De A. Sihleanu.)

Inquieta com l'onada,
com ella és inconstant,
grata com un ensomni,
dura sols un instant.
Es com cadent estrella
de passatger fulgor
qu'apareix i s'abisma
de nou, en la foscor.
Es com llampec que, ràpid,
dóna un moment de llum;
és com flor que, al marcir-se,
deixa un suau perfum.

(1) En aquest sonet s'al·ludeix a varies composicions de Joaquim du Bellay i a les relacions d'aquest poeta amb Mlle. de Viole.

Opinions ajenas

Agrarios y Fabricantes.

Falta la voz del pueblo

El Gobierno ha nombrado una Comisión especial para el estudio de las industrias nacionales, con el fin de favorecer la exportación de sus productos. Esta determinación ha sido adoptada en gracia á los requerimientos de protección de los industriales catalanes. Pero éstos han respondido diciendo que el Gobierno les había prometido hacer las cosas, y no ponerse ahora á discutir las y dilatarlas. Han protestado, por tanto, del nombramiento de la Comisión, y han comenzado una campaña de agitación regional.

Se recordará que los representantes de Cataluña pidieron al Gobierno, en el pasado otoño, adoptase varias medidas de carácter económico. El Gobierno, pronto y bien mandado, se fué á las Cortes con algunos proyectos de ley, y entre ellos, como más urgente y principal, el de establecer zonas neutrales que, aparte de otras cosas, librasen á la industria de pagar derechos arancelarios sobre la maquinaria y materias primas destinadas á producir artículos para la exportación. Pero hubo alarma entre los representantes castellanos, y el Gobierno escapó al nublado parlamentario por el procedimiento turco de prometer todo á todos cuando hay peligro de que armen ruido. Pasaron unos meses. Volvió á coquetear el Sr. Dato con los catalanes y les hizo creer que iba á establecer por decreto bonos de exportación que surtirían efecto parecido al de las zonas neutrales, en lo que á la industria exportadora se refiere. Pasaron otros meses, y el Gobierno nada hacía en resumidas cuentas. Y empezaron á irritarse los fabricantes catalanes. Entonces el Gobierno tuvo la ocurrencia de crear esa Comisión que ahora va á empezar á estudiar para informarle de si conviene ó no conviene tomar una medida que hace meses él pretendía aprobasen sin más ni más las Cortes.

Hasta ahí la historia simplificada del asunto. Pasemos ahora al asunto en sí. Conviene separar en él dos cuestiones: una, la conducta general del Gobierno frente á las serias quejas de los representantes de una importante región industrial afectada por la guerra; otra, la de si sus peticiones concretas benefician ó perjudican á la totalidad de los intereses nacionales.

Respecto al primer punto nadie pretenderá quitar razón á Cataluña. Es la única región española que ha mostrado en estos tiempos calamitosos vitalidad, empuje, deseo de vivir. Los discursos de sus parlamentarios en el Congreso y sus conferencias de los últimos meses en Bar-

celona publicadas por la Lliga Regionalista en el libro titulado «El pensamiento catalán ante el conflicto europeo», son casi los únicos alardes de competencia, modernidad y preparación para tratar problemas con fundamento, que hemos visto aparecer en el horizonte político español desde que la guerra puso á prueba nuestras capacidades nacionales. Eso es preciso reconocer. Y es preciso reconocer al propio tiempo que el Gobierno ha respondido á sus requerimientos con la cazorra picardía que viene empleando para quitarse de encima todas las preocupaciones un poco hondas que puedan ponerle en aprieto. Así, que cuantas agitaciones salgan de Cataluña en sentido de que se abra el Parlamento, y se escuchen sus cuitas económicas, y se discutan sus propuestas paliativas, no tiene por qué dejar de respaldarlas ningún español sensato.

Ahora bien: el otro punto, el de las peticiones concretas, es ya más peliagudo. ¿Qué piden los catalanes? Los catalanes piden fundamentalmente que se ayude á su industria á capear la borrasca europea. ¿Cómo se le puede ayudar? Indican varios medios que podemos agrupar diciendo que unos van encaminados á procurar el desarrollo de la cultura técnica; otros se refieren al crédito; otros á los transportes terrestres y marítimos, y otros son los bonos de exportación ya mencionados. En estos últimos es donde han hecho más hincapié. Es la aspiración que reclaman con más urgencia; y es precisamente la más delicada y aquella en la que menos coinciden los intereses de los fabricantes catalanes con otros intereses, hoy puestos en juego, de otras regiones.

Expliquemos tal contradicción de intereses. Peléanse de continuo en la política económica española dos clases sociales: agrarios y fabricantes. La pelea se traba principalmente en torno al Arancel. Los fabricantes forman el núcleo social que en Cataluña más bulle; los agrarios—propietarios, prestamistas y grandes agricultores—y los mineros, que á esta sazón en una misma clase pueden fundirse, levantan la voz—dejando aparte Vizcaya y alguna otra zona del litoral—por el resto del país. A los que agrarios llamamos les conviene que las primeras materias y los alimentos se paguen á buen precio y, en cambio, estén baratos los productos industriales; á los fabricantes, por el contrario, les interesa vender sus mercancías lo más caro posible, pero que, en cambio, las primeras materias estén baratas y que sus obreros puedan adquirir alimentos en buenas condiciones. Así los agrarios son enemigos de los aranceles que protegen á la industria de la concurrencia extranjera; y á su vez los fabricantes son adversarios

de las Aduanas, que impiden la libre importación de productos del suelo.

Claro está que en el caso actual de los bonos de exportación no se trata precisamente de elevar aquella parte de los aranceles que á los agrarios perjudica; pero se trata de rebajar á los fabricantes exportadores la parte que á los agrarios beneficia; con lo cual éstos corren varios peligros: primero, que los fabricantes importen libremente, de otros países, primeras materias; segundo, que la baja que ha de producir la reforma en la renta de Aduanas les perjudique como contribuyentes sobre cuya espalda ha de trasladarse el gravamen; tercero, que se afiance y exagere la política proteccionista industrial contra la cual vienen luchando.

Esa contradicción de intereses inter-regional hace posible que las pependencias arancelarias puedan siempre desviarse hacia campañas regionalistas que los Gobiernos aprovechan para salir airosos de conflictos que generalmente ellos provocan con su falta de orientación y de seriedad.

No habría colisión de intereses para plantear luchas entre regiones si en la política económica española interviniesen todos los elementos productores, y no solamente los capitalistas de una y otra banda; si existiera una masa obrera suficientemente organizada para tales menesteres; si los obreros catalanes y vizcaínos, y los braceros de Castilla, y Extremadura y Aragón, y Andalucía, y los mineros de toda España, se diesen cuenta de que sus salarios guardan muy lejana relación con las incidencias arancelarias, y que pasado el límite razonable que asegura sus ocupaciones queda un margen de protección á la industria y á la agricultura que va á parar á los patronos, á los usureros y á los propietarios de tierras. Y que precisamente dentro de ese margen es donde tienen su raíz las actuales pependencias proteccionistas.

Por eso á los obreros catalanes, que en el grave problema general arancelario español—que podrán abordar el día en que se organicen debidamente con los restantes proletarios españoles—tienen mucho que perder como consumidores y poco que ganar como productores, quizá sólo deba interesarles por el momento la materialidad de que sus fábricas no se cierren. ¿Hay de ello peligro? En caso de que lo hubiere, ¿no podría conjurarse con reformas en la cuestión del crédito y en la de los transportes, que serían para toda la nación convenientes?

Parece ser que quienes solicitan los bonos de exportación son los fabricantes de tejidos. Miramos las estadísticas de la Dirección general de Aduanas, y nos encontramos con que en los cinco primeros meses de 1914 las exportaciones

de «Tejidos de Algodón» y «Tejidos de punto de algodón» sumaron 15 y medio millones de pesetas, y en el mismo período del año actual han alcanzado la cifra de 48 millones; es decir, vemos que mientras el negocio de exportación de otras industrias nacionales ha padecido considerablemente, en cambio el de las industrias de tejidos se ha triplicado con exceso en los meses posteriores á la petición de auxilios por parte de aquellos fabricantes. Sin embargo, se ha dicho que últimamente la situación ha cambiado por dificultades en el cobro de los artículos que se exportan; pero, en ese caso, ya no es la cuestión arancelaria la que los catalanes deben poner al frente de su línea de combate, sino la de los Bancos de exportación, que también solicitan, y que, fuera del Banco de España, no ha de encontrar enemigos en el país.

Ese pleito de Cataluña puede traernos perjuicio y puede traernos beneficio á todos los españoles. No debemos tolerar que los viejos políticos escapen por la encrucijada lanzando la fuerza social de los agrarios contra la de los fabricantes, y aplastando iniciativas que pueden ser para la nación vitales. Hay en las aspiraciones catalanas proyectos buenos, aunque hay otros poco claros y muy discutibles; y hay sobre todo un afán de no morir que hiende la letal resignación de España consoladoramente, y bien merece que el Estado, en vez de apagarlo, lo ponga de manifiesto ante el país honestamente.

LUIS OLARIAGA

(De España.)

Hem reproduït amb molt gust el precedent article per que revela un sanïtós esperit de justícia envers Catalunya i ademés una corrent de simpatia que's trasllueix força sovint en les planes de la notable revista «Espanya», organ d'un nucli de intel·lectuals que viuen a molta distancia de les oligarquies imperants.

Hi há en el treball transcrit algunes apreciacions equivocades, filles, segurament, del incomplet estudi que l'autor haurá fet del complex problema de que's tracta, ben difícil d'abarcар per qui no 'l visqui intensament.

D'aixó ens en fem càrrec i sols desitgem que per mitjà de la mutua bona voluntat entre nostres capdevaners i aquelles personalitats que, com els il·lustrats redactors de «Espanya», no están influïdes per odi a Catalunya, s'arribarà a una coral intel·ligencia per a vèncer l'enemic comú.

Informació Olotina

CORPORATIVA

—Air va donar una conferencia, en el saló d'actes de les Escoles Pies, el Dr. Cosme Parpal i Marqués, catedrático de la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de Barcelona.

La conferència era sobre el tema «Educatió familiar» i organitzada per l'Associació d'aquest nom. Per la perentorietat de temps no 'n podem donar referència, lo que procurarem fer en la vinenta edició.

—La Biblioteca Pública s'ha vist distingida per D Enric Batlló i Batlló amb el donatiu d'un esplendit lot de llibres consistents en 154 volums entre els que hi ha notables obres d'autors francesos: de Honorate de Balzac, d'Alfred de Musset, de Chateaubriand i altres. També figren en aquest donatiu importants obres de literatura catalana que venen a augmentar aquesta secció de la Biblioteca formada, en molta part, per els donatius fets per el Sr. Batlló en altres ocasions.

—El pròxim dilluns s'inaugurarà en un local dels pòrtics de càn Capdevila (Plassa dels germans Clará) la Tómbola organitzada per la Junta del Rober de Nostra Senyora del Tura, a fi de procurar recursos per a socórrer les necessitats dels desamparats de bens de fortuna, practicant la laudable obra de misericòrdia de vestir el despallat.

Per fer més eficaç el resultat de la Tómbola, la Junta del Rober ha cridat, per secundar-la en els seus propòsits, algunes de les més significades senyoretetes de la colònia forastera i de nostra ciutat.

Desplegant un gran zel, han lograt aquestes senyoretetes reunir valiosos regals de la quasi totalitat de famílies que actualment aquí resideixen. Són en especial dignes de mencionar-se els donatius fets per les autoritats, les quals amb esplendidesa han volgut contribuir a la festa.

Per altra part, les senyoretetes al·ludides, sacrificant hores de divertir-se en el passeig i festes, han treballat en la confecció de garlandes per a decorar els murs de l'estatge.

Molt ens alegrarem que aqueixa tómbola sia de resultats positius, com esperem; i de moment, rebin l'enhorabona les senyoretetes, la Junta del Rober i de un modo especial la seva activa presidenta donya Josepa Pons de Barnadas.

DE BELLES ARTS

La obra de la Sagrada Família, el temple monumental d'expiació, vé a Olot. Un estol de joves de Barcelona i de nostra ciutat l'hi han preparada l'estada. En el local que havia sigut capella del Hospici i que avui ocupa l'«Orfeó Popular Olotí» tindrà lloc la exposició de l'obra de pietat grandiosa que se fa d'almoines i de sacrificis.

S'han rebut grans fotografies del monument, un historial gràfic del mateix on se veu l'obra que va creixent paulatinament; el projecte a complir amb dibuixos i notes marginals.

El jove artista Lluís Girona está composant un hermós cartell perquè serveixi d'anunci; el P. Rector dels Escolapis parlarà de la significació hermosíssima del Temple, en la nostra iglesia parroquial; de

San Joan de les Abadesas han escrit que volia venir una comissió a visitar l'exposició; probablement tindrem la satisfacció de que presideixi una festa en el local esmentat el nostre senyor Bisbe Dr. Más, que fins ara havia ostentat a Barcelona la presidència de la Junta de construcció del Temple, i quin entusiasme per aital monument del Cristianisme proclama arreu; i l'Orfeó Popular Olotí proposa pagar la visita amb un concert en el local de la Exposició.

Es d'esperar que tothom prengui part a la festa; que tothom vulga conèixer lo que és el gran Temple Expiatori de la Sagrada Família.

La Exposició s'inaugurarà probablement els últims dies de la setmana entrant.

D'ESPECTACLES

En la «Joventut Tradicionalista» tingué lloc el passat diumenge una escollida funció teatral a càrrec del quadre dramàtic de la «Cort Angélica de St. Lluís Gonzaga» de Gracia (Barcelona). S'hi representà *Els blaus*, comèdia dramàtica de J. Soler Parcerisa i A. Bohera.

—Durant l'última quinzena s'han representat en el Teatre Principal *El Centenario*, *La levita*, *Cuento inmoral*, *Perecito*, *El ama de la casa*, *El gran Galeoto*, *Sangre gorda*, *La Garra* i *Pascual Cordero*.

La representació de *La Garra*, obra tendenciosa i mediocre, ha donat lloc que s'iniciés alguna morbositat en nostra vida ciutadana. S'ha presentat al públic aquesta obra perquè amb les discussions que originés excités l'interés de la gent. Ho lamentem: car no hi ha prou civilitat entre nosaltres perquè una discussió no degeneri. A més, a més, en aquest cas, la discussió fóra estèril, i al servei dels interessos econòmics d'una empresa.

—En l'Ideal Park s'han celebrat les acostumades sessions de cinematògraf i varietats amb força concurrència. Hem sentit a dir que molts preferirien que les sessions tinguessin lloc a dintre el Teatre, procurant airejar-lo i refrescar-lo convenientment, car l'escenari de fora és excessivament primitiu i gens apropiat per a que llueixi el treball que s'hi fá.

SPORTIVA

Durant aquets dies se juga per quarta vegada en el camp de «Olot Deportivo» el concurs internacional de Tennis, quin programa comensá a celebrar-se avans d'air i 'l que no publiquem per manca d'espai.

Les proves més interessants són les individuals i, aquest any, hi há com a novetat, l'individual per a senyoretetes, primera vegada que 's juga a Catalunya.

Les proves de parelles, siguin d'homes, siguin mixtes, tenen forsa de bonic si bé no tan mérit.

I queden al tercer lloc, les proves individuals amb ventatjes i la de parelles, també amb ventatjes.

Aquest any doncs, son dues les proves que despertarán interés als aficionats.

Juzgado de 1.ª Instancia de Olot

EDICTO

En virtud de lo dispuesto por el Sr. Juez de primera instancia de este partido en providencia de hoy dictada en los autos ejecutivos seguidos por el procurador de este Juzgado Don Andrés Casademont á nombre de Don Esteban Teixidor Bartrolí contra Don Juan Busquets y Curós, se sacan á pública subasta, que tendrá lugar en la Sala-Audiencia de este Juzgado, el día cuatro de Septiembre próximo, á las once y media, las fincas siguientes:

1.ª Una pieza de tierra cultivada de cabida tres cuarteras cinco mesurones de sembradura, equivalentes á noventa y seis áreas setenta y seis centiáreas aproximadamente, situada en el término de Ridaura al Noroeste del Torrente llamado de Xesch; lindante al Este, con honores de José Busquets Dou al Noroeste con los de Miguel Puigdemont, mediante torrente, al Oeste con los de Isidro Forn, mediante camino y al Sudoeste, con los de Juan Dorca Estany parte, parte con los de Eudaldo Bartrina y parte con los de Andrés Maciá, mediante en los tres torrente. Valorada en tres mil novecientas treinta y cinco pesetas.

2.ª Pieza de tierra cultivada situada en el punto denominado Bach de la Font del término de Ridaura, de cabida dos cuarteras cuatro mesurones de sembradura, equivalentes á sesenta y cuatro áreas cuarenta y seis centiáreas; lindante al Este con yermo de propiedad de Juan Deu; al Noroeste con honores de Juan Dorca Estany, al Oeste con honores de Ramón Ordeitx Santaló y al Sudoeste con los de Teresa Almoguér, parte con los de Antonio Valls y parte con los de Juan Deu. Valorada en mil cien pesetas.

3.ª Una pieza de tierra cultivada de cabida media cuartera de sembradura, equivalente á catorce áreas, ochenta y nueve centiáreas aproximadamente, situada en el punto denominado Codra del término del pueblo de Ridaura; lindante al Este, con tierras cultivadas de propiedad de Isidro Vilarrasa, mediante torrente; al Noroeste con honores de Juan Serrat; al Oeste con honores de Antonio España, mediante camino y al Sudoeste con los de Juan Busquets. Valorada en mil trescientas treinta y tres pesetas.

4.ª Una casa situada en dicho pueblo de Ridaura y calle Mayor, señalada de número dos que ocupa una superficie de setenta y ocho metros doscientos tres milímetros cuadrados; que linda al Este, ó sea derecha, con casa de José Busquets, al Noroeste ó izquierda con cultivo de Andrés Maciá Piguillem, mediante un patio de propiedad del hipotecante, que ocupa una superficie de noventa y cuatro metros, noventa milímetros cuadrados; al Oeste ó izquierda con casa de Andrés Maciá y al Sudoeste ó sea frente con casa de José Coll y parte con otra de Isidro Forn, mediante dicha calle Mayor. Valorada en mil setecientas cincuenta pesetas.

5.ª Un huerto situado en el término de la villa de Ridaura y punto denominado «Las Hortas» de cabida tres mesurones de sembradura, equivalentes á tres áreas noventa y cuatro centiáreas; linda al Este con honores de Esteban España parte, y parte con los de Eudaldo Mercader al Noroeste con los de Esteban Matabosch; al Oeste con los de Francisco Deu Pinós, mediante pared y al Sudoeste con los de Teresa Almoguér. Valorada en ochocientas pesetas.

6.ª Una pieza de tierra cultivada denominada la Rauta del término de Ridaura, de cabida diez y ocho mesurones de sembradura, equivalentes á veinte áreas, treinta y tres centiáreas aproximadamente; lindante al Este con honores de Baudilio Galcerán, al Noroeste con los de Juan Dorca parte y parte con yermo de propiedad de Juan Deu, en este mediante torrente y al Sudoeste con yermo de propiedad de Esteban Bataller. Valorada en trescientas setenta y cinco pesetas.

7.ª Un huerto situado en el punto llamado Creu den Xintet del término de Ridaura, denominado de la pared Alta, de cabida cuatro mesurones de sembradura, equivalentes á cinco áreas, veinte y tres centiáreas aproximadamente; lindante al Este con honores de Esteban Bataller, mediante pared; al Noroeste con los de Esteban Solá y Donat; al Oeste con los de Ramón Rogués y Maciá mediante pared y camino real, y al Sudoeste con los de Isidro Danés y Espígol. Valorada en mil pesetas.

Siendo en junto, dichas fincas, de un valor de diez mil doscientas noventa y tres pesetas.

Debiendo advertir: 1.º que para tomar parte en la subasta deberán los licitadores consignar previamente en la mesa del Juzgado ó en el establecimiento destinado al efecto, una cantidad igual por lo menos, al diez por ciento efectivo del valor de los bienes, sin cuyo requisito no serán admitidos: 2.º que no se admitirá postura que no cubra las dos terceras partes del avalúo: 3.º que los títulos de propiedad de los bienes estarán de manifiesto en la Secretaría para que puedan examinarlos los licitadores, quienes deberán conformarse con ellos, y no tendrán derecho á exigir otros: 4.º que todas las fincas irán comprendidas y se subastarán en un solo lote y en el caso de no haber postores para la totalidad se procederá al remate de cada finca ó sea por lotes; y 5.º que los gastos de escritura, pago de derechos á la Hacienda é inscripción serán de cuenta del comprador.

Olot, cinco de Agosto de mil novecientos quince

MARIANO PUJADAS

V.º B.º

El Juez de 1.ª Instancia,
LUIS ALVAREZ

SERVEIS DE TRANSPORT DE VIATGERS I DE COMUNICACIONS

Ferrocarri d'Olot a Girona						CORREUS	
OTLOT. Sortides.	2:32	5:18	11:42	14:38	17:39 (*)	Sortides.	4:45 11:15 12:30(*) 17:10(*) 21:00(*) 21:45
» Arribades.	8:41	12:08	18:27	20:48		Arribades.	12:15 12:30(*) 17:15 18:30(*) 21:00
(*) Dimejnes i dies festius: Dilluns, fins Amer.						CERTIFICATS. Dies de treball, de 9:30 a 11:00-de 17:30 a 19:00 » festius. de 9:30 a 11:00	
Servels de Carruatjes i Tartanes			Servels d'Autos			(*) A peatons i interior. (*) A interior. (*) Dels estancs. (*) De Sts. Pau. (*) De Camprodón.	
Per S. Joan las Abadesas. S.	1:00	9:30	4:00	15:00		TELÉGRAFOS (VAS-PO US) de 7 a 21, diari.	
De » » » » » A.	13:30	22:00	13:00	22:00		TELÉFONOS INTERURBÀ: (Bellaire, 6). De 8 a 21 COMARCAL: (Lorenzana.) Servei permanent.	
Per Figueras. S.	4:00	14:00	6:30				
De » » » » » A.	11:30	19:00	4:30				
Per Banyolas. S.	22:15		7:00	15:00			
De » » » » » A.	17:45		14:45	21:00			

TONI-DIGESTOL BURQUET

RESTAURACIÓ DEL PAIDOR

A base de ferments gastrics al estat natural, gonolobus, condurango, euassia simaruba, menyantes trifoliata i chelidonium majus.

Remei excel·lent i comprovat per a curar les dispepsies, siguin o no de origen nerviós, catarros gastrics, pesadesa, botiment, vertics de l'estómac, neurastenia gástrica flatulencias, mal gust i mal olor de la boca. Amb el seu us se obtenen incomparables resultats en tota classe de gastralgies (mal de paidor) calma ràpidament el dolor perque ataca les causes del mal. No conté opi, morfina ni cocaina ni medicaments que puguin produir trastorns en l'organisme.

DIPOSIT

Laboratori i Oficina de Farmacia de Antón Bolós i Vayreda, Sant Rafel 28.

FARMACIA I LABORATORI

DANÉS

PLASSA ALFÓNS XII. TELEFON XXIII

Despatx de receptes preparades amb tot cuidado — Medicaments moderns d'una puresa absoluta — Herbes medicinals — Especifics nacionals i estrangers — Aigues minerals — Inyectables — Sueros — Vacuna — Oxigen pur — Articles de goma — Venes de gassa — Faxes ventrals — Braguers — Perfumeria — Anàlisis — — —

Elixir i polvos dentifrics DANÉS

Grands assortits a preus economics

— de —

LLANES, SEDES I COTONS

Piu Orri

St. Esteve, 12

Camiseria, Corbateria i Genres de punt

Celler Olotí

Dasseig de Blay (Firal), 52
(Devant del Teatre)

Casa recomanada per a
: vins de tota confiança :

Olis, sabons i comestibles de
: : primera qualitat : :